บทนำ

"การที่เบิ้ลคอยมาตามตอแยแบบนี้มันทำให้พี่กับปริ๊นซ์มีปัญหากัน อย่าทำให้พี่ต้องลำบากใจอีกเลย"

"พี่กอล์ฟกับพี่ปริ๊นซ์เป็น..." ฟองสกาวพูดพลางมองผู้ชายทั้งคู่ที่นั่งเคียงกันอยู่อีกฟากหนึ่งของโต๊ะด้วยความรู้สึกอันยากจะบรรยาย

"เพื่อนสนิท"

"เพื่อน...สนิท..." เธอทวนคำเขาเบาๆ

"เป็นเพื่อนสนิทที่รักกันมากด้วย" เขาให้คำตอบแบบย้ำชัด

"พี่สองคนรักกัน..." เธอควบคุมสติไม่ให้แตก บังคับเสียงไม่ให้สั่น ขณะพึมพำและมองสองหนุ่มหน้าตาดีในเครื่องแบบแพทย์ประจำบ้านของโรงพยาบาลแห่งหนึ่งด้วยแววตาหวั่นไหว

"ถูกต้อง พี่กับไอ้ปริ๊นซ์รักกันแบบสุดๆ รักมานานมาก สนิทกันมาตั้งแต่ประถม เราอยู่ด้วยกันตลอดแทบไม่เคยแยกจากกัน"

"งั้นก็แสดงว่าพี่กอล์ฟเป็น..."

"ก็อย่างที่เห็น เบิ้ลควรเลิกวุ่นวายกับพี่ได้แล้ว การหมั้นระหว่างเราจะไม่มีทางเกิดขึ้น" ชายหนุ่มบอกเสียงเข้ม "เอาเป็นว่าเพราะเหตุนี้พี่กับ

เบิ้ลถึงต้องช่วยกันขัดขวาง อย่าให้สิ่งที่คุณปู่ของเราคาดหวังกลายเป็นเรื่องจริง ก่อนอื่นเบิ้ลต้องรีบไปบอกที่บ้านให้ชัดเจนเลยว่าไม่อยากหมั้นกับพี่ เพราะพี่แก่กว่ามากไป เพราะเบิ้ลมีแฟนแล้ว เพราะให้ตายยังไงพี่ก็ไม่มีทางคิดกับเบิ้ลเกินกว่าน้องสาว หรือเพราะอะไรก็ได้..."

"และต้อง...ไม่ปริปากบอกใครเรื่องพี่กอล์ฟกับพี่ปริ๊นซ์ด้วยใช่ไหมคะ"

"ใช่เลย ฉลาดมาก"

สาวน้อยเกิดอาการหูอื้อตาลาย ทั้งตระหนกและใจหายอย่างบอกไม่ถูก เมื่อเรื่องที่เธอระแวงสงสัยมานานปีได้รับการยืนยันจากปากเจ้าตัวเองเช่นนี้ เขามีคนรักเป็นผู้ชาย ให้ตายอย่างไรเธอก็มีสิทธิ์เป็นได้แค่น้องสาวเท่านั้น

ไม่นึกเลยว่าการเซ้าซี้นัดอีกฝ่ายออกมาพบเพราะอยากทำให้เขาประหลาดใจด้วยของขวัญวันเกิดสุดพิเศษที่เธอทำขึ้นเองกับมือ จะกลับกลายเป็นเธอที่ถูกทำให้ตกตะลึงเสียเอง...

"พี่ขอโทษที่ทำเหมือนเห็นเบิ้ลเป็นเครื่องมือแก้ปัญหา แต่การให้เบิ้ลไปพูดกับคุณปู่ก่อน ทุกอย่างมันจะง่ายขึ้นมากสำหรับเรา เพราะท่านรักและตามใจเบิ้ลที่สุด ตรงข้ามกับปู่พี่ที่ไม่มีวันรับฟังแน่ ที่สำคัญทางบ้านพี่ก็ค่อนข้างเกรงใจคุณปู่ของเบิ้ลด้วย แล้วพี่เองก็เป็นผู้ชาย ถ้าเป็นฝ่ายรีบร้อนออกตัวปฏิเสธก่อนก็ไม่ค่อยดี จริงไหม"

"ค่ะ" น้ำเสียงเธอแปร่งปร่าด้วยความขมขื่น มือที่อยู่ใต้โต๊ะสั่นระริกและชุ่มไปด้วยเหงื่อ ชื้นไปถึงกล่องของขวัญที่เธอถืออยู่...

"พี่รู้ดีว่าเบิ้ลคิดยังไงกับพี่..."

ประกายตารวดร้าวอย่างไร้เดียงสาของคนฟังไหววูบรุนแรง ตั้งแต่จำความได้...เธอก็ไม่เคยพยายามปกปิดความรู้สึกที่มีต่อเขาเลย มันเริ่มต้นขึ้นจากความประทับใจแบบเด็กๆ ที่เห็นเขาเป็นเหมือนฮีโร่ เหมือนพี่ชายที่แสนดี ก่อนจะค่อยๆ พัฒนาไปเป็นความรู้สึกที่ลึกซึ้งขึ้นเรื่อยๆ เมื่อเธอ

ย่างเข้าสู่วัยรุ่น และยิ่งเขาดีต่อเธอมากเท่าไหร่เธอก็ยิ่งผูกพันกับเขามากขึ้นเท่านั้น ทั้งที่รู้เต็มอกว่าสำหรับเขาแล้ว ความเอื้ออารีทั้งหมดเกิดจากความเวทนาเด็กกำพร้าอย่างเธอเท่านั้น...

"แต่เบิ้ลก็ต้องเข้าใจว่าพี่เห็นเบิ้ลเป็นเหมือนน้องสาวมาตลอด ยังไงก็ตามพี่สัญญาว่าจะรักและคอยดูแลเบิ้ลในฐานะพี่ชายตลอดไป อย่าปล่อยให้ความต้องการของผู้ใหญ่มาทำลายความสัมพันธ์กว่าสิบปีของเรา"

ฟองสกาวรับฟังด้วยอาการนิ่งขึง เจ็บปวด ลำคอตีบตันจนแทบหายใจไม่ออก ต้องข่มกลั้นน้ำตาและความรู้สึกทรมานเอาไว้อย่างยากเย็น แต่ในที่สุดเธอก็พยักหน้ารับคำเขาอย่างหนักแน่นในฐานะน้องสาวผู้ว่านอนสอนง่ายเสมอมา แม้เสียงจะสั่นเครือ...

"ค่ะ เบิ้ลจะไปพูดจนคุณปู่เข้าใจให้ได้ พี่กอล์ฟไม่ต้องห่วงนะคะ"

กรนันท์สบตาเด็กสาววัยสิบสี่ปีตรงหน้าด้วยท่าทีโล่งอกในที่สุด เขายิ้มให้เธออย่างอ่อนโยนยิ่งขึ้น "ดีมาก พี่รู้อยู่แล้วว่าเบิ้ลเป็นเด็กดีของพี่เสมอ"

Page_□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□_final.indd 9 24/11/58 15:32

บทที่ 1
วงโคจรของความเจ็บปวด

ผ่านมาแล้วเก้าปี ฟองสกาวก็ยังจำเหตุการณ์อันแสนรันทดของตัวเองในวันนั้นได้อย่างแม่นยำ เธอดีใจแทบตายที่กรนันท์ยอมรับนัดเธอโดยไปเจอกันที่ร้านขนมหวานสไตล์ญี่ปุ่นชื่อดังแห่งหนึ่ง แต่พอรู้ว่าเขายอมมาพบก็เพื่อจะเกลี้ยกล่อมเธอให้ช่วยไปเจรจากับคุณปู่เรื่องยกเลิกการหมั้น เธอก็เสียใจอย่างบอกไม่ถูก หนำซ้ำเขายังพาคนรักมาเปิดตัวให้เธอชอกช้ำอีกต่างหาก

แต่ความใจร้ายแค่นั้นก็ไม่อาจทำให้เธอเกลียดชังและตัดขาดความรู้สึกจากเขาได้ เพราะความทรงจำกับความผูกพันที่มีร่วมกันมายาวนานมีค่ากับเธอเกินกว่าจะเอาเรื่องดังกล่าวมาลบล้าง จริงๆ แล้วปัญหาระหว่างเธอกับกรนันท์มีเพียงข้อเดียวคือเขาไม่สามารถมองเธอในฐานะอื่นนอกจากน้องสาว นอกนั้นเขาดีต่อเธอทุกอย่าง...

นับตั้งแต่ยกเลิกการหมั้นหมาย เธอก็ยังได้เจอเขาอยู่เป็นระยะ ปีละสามสี่ครั้งเป็นอย่างต่ำ ซึ่งถ้าไม่ใช่เหตุบังเอิญก็เป็นความจงใจของเธอเองที่ดิ้นรนให้มีโอกาสได้เจอเขาบ้างนานๆ ครั้งก็ยังดี ยกเว้นสองปีกว่าที่ผ่านมาที่ไม่ได้เจอกันเลยเพราะเขาไปทำงานและศึกษาต่อที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง

Page_□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□_final.indd 10 24/11/58 15:32

ในต่างประเทศเพิ่งกลับมาได้ไม่นาน

อย่างไรก็ตาม ตลอดมาเธอยังคงวางตัวเป็นปกติกับเขาในฐานะน้องสาว ทักทายพูดคุยยิ้มแย้มสนิทสนมกันได้ทุกครั้งที่เจอ เหนือสิ่งอื่นใดเธอยังอยากให้เขารู้ว่าเขาเป็นคนสำคัญสำหรับเธอเสมอไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น แม้ภายนอกจะดูเหมือนเธอไม่เหลืออารมณ์ลึกซึ้งใดๆ แล้ว แต่แท้จริงภายในใจยังคงปั่นป่วนเมื่อเจอกัน บางที...เขาอาจพอรับรู้ได้ถึงความรู้สึกในใจเธอ หากก็คงเอือมระอาเกินกว่าจะถือสาหาความหรือห้ามปรามมากเรื่อง อย่างไรเสียเธอก็ไม่ได้มาคอยตามตื๊อเขาจนน่ารำคาญเหมือนสมัยเด็กอีกแล้ว

หลังจากไม่ได้เจอกันนาน เธอก็มีโอกาสได้พบเขาอีกครั้งในวันนี้ ซึ่งทันทีที่เห็นเขาปรากฏตัวภายในโชว์รูมเฟอร์นิเจอร์ยี่ห้อ 'โมเดิร์นสเปซ' สาขาหนึ่งภายในช่วงจัดรายการลดกระหน่ำ เธอถึงกับอึ้งงันไปชั่วขณะ จากนั้นจึงยิ้มกว้างแล้วปรี่เข้าไปทักทายก่อนอย่างไม่สงวนท่าที ต่อให้ไม่ได้เจอกันมานานแค่ไหน เธอก็จดจำเขาได้เสมอ ความรู้สึกเธอไม่เคยแปรเปลี่ยน

"พี่กอล์ฟ!"

ร่างสูงโปร่งของคนถูกเรียกชะงักกึก หันมามองพลางเลิกคิ้วอย่างตกใจแกมประหลาดใจ "ยายฟอง?"

ฟองสกาวยกมือไหว้เขากับสาวสวยที่เกาะเกี่ยวแขนเขาอยู่ด้วยท่าทางสนิทชิดเชื้อ ทรวดทรงหล่อนช่างเหมือนกับผู้หญิงที่หลุดออกมาจากแคตตาล็อกชุดชั้นในสตรี อวบอัดครบครันจนน่าอิจฉา...

"วันนี้มาดูอะไรกันหรือคะ"

"มาช่วยเพื่อนเลือกของเข้าคอนโดฯ ใหม่น่ะ" ว่าแล้วเขาก็สะกิดบอกคนข้างๆ ให้ไปเดินชมเฟอร์นิเจอร์ภายในโชว์รูมเองก่อนโดยไม่แนะนำ

ให้รู้จักกัน บอกหล่อนว่าเขาจะคุยกับ 'น้องสาว' สักครู่ ก่อนจะหันกลับมาหาเธอ "โดนส่งมาฝึกงานที่นี่เหรอ"

"ค่ะ คำสั่งคุณปู่ตามเคย นี่ต้องอยู่ฝ่ายขายในโชว์รูมเป็นวันสุดท้ายแล้ว" เธอบอกเขาด้วยสีหน้าระบายยิ้มแบบพนักงานขายผู้เปี่ยมไปด้วยหัวใจบริการ โชว์รูมโมเดิร์นสเปซสาขานี้อยู่ใกล้กับโรงพยาบาลที่เขาทำงานมากที่สุด เธอจึงแอบหวังอยู่เสมอว่าจะบังเอิญเจอกันสักครั้ง "อยู่สาขานี้มาตั้งสองเดือน เพิ่งจะมาเจอพี่กอล์ฟเอาวันสุดท้าย แต่ก็นับว่าโชคดีที่อย่างน้อยก็ยังได้เจอ"

อีกฝ่ายมองรอยยิ้มกระจ่างอย่างไร้เล่ห์เหลี่ยมของเธอแล้วอดยิ้มตอบไม่ได้ "แน่ใจนะว่าไม่ใช่โชคร้าย"

"ไม่ค่ะ โชคดีจริงๆ" เธอยืนยันหนักแน่น "พี่กอล์ฟกลับมาตั้งนานแล้วแต่ไม่เคยได้เจอกันเลย"

"เพิ่งกลับมาได้เดือนเดียวเอง มาถึงก็ต้องทำงานเลย แทบไม่ได้ไปเจอใครที่ไหน ไม่ค่อยว่าง ไว้จะหาโอกาสเข้าไปเยี่ยมคุณปู่ละกัน พี่ฝากกราบสวัสดีด้วยนะ"

โมเดิร์นสเปซเป็นบริษัทเฟอร์นิเจอร์แบรนด์ดังที่ก่อตั้งขึ้นโดยคุณปู่ของฟองสกาว ปัจจุบันขยายกิจการจนใหญ่โตขึ้นมาก สมาชิกในครอบครัวเธอเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ ทั้งคุณปู่คุณย่าและบรรดาคุณลุงคุณป้า ฟองสกาวนับเป็นทายาทปลายแถวที่แม้คุณปู่จะแสดงออกชัดเจนว่ารักและเอ็นดูเป็นพิเศษ หากเธอก็ไม่เคยได้รับอภิสิทธิ์ใดๆ เหนือกว่าลูกหลานคนอื่น ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะคุณปู่ยังไม่หายโกรธที่พ่อของเธอซึ่งเป็นลูกชายคนเล็กเคยทำให้คุณปู่ผิดหวังอย่างรุนแรงตั้งแต่ตอนเขาตัดขาดจากครอบครัวเพื่อหนีไปอยู่กินกับคนรัก...แม่ของเธอ โดยที่คุณปู่คุณย่าไม่เคยยอมรับ จนกระทั่งวันหนึ่งเมื่อพ่อกับแม่ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต ทิ้งให้เธอในวัยสามขวบต้องเป็นกำพร้า คุณปู่คุณย่าจึงนำตัวเธอมาอุปการะไว้

นับตั้งแต่นั้น...

'พัฒน์' ปู่ของฟองสกาว...ผู้ก่อตั้งโมเดิร์นสเปซ กับ 'ประวิตร' ปู่ของกรนันท์ที่ทำธุรกิจด้านอุตสาหกรรมการฟอกหนังและไม้แปรรูป ทั้งสองเป็นทั้งเพื่อนรักและคู่ค้าทางธุรกิจที่มีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นมายาวนาน แม้แผนการหมั้นระหว่างหลานๆ จะถูกยกเลิกไปแล้ว แต่ความเป็นมิตรก็ไม่เคยจืดจางจวบจนทุกวันนี้ ในบรรดาหลานทั้งหมดของทั้งสองครอบครัว กรนันท์กับฟองสกาวเป็นคู่ที่สนิทสนมกันอย่างชัดเจนมากที่สุด คุณปู่ทั้งสองจึงหมายมั่นปั้นมือให้ครองคู่กัน แต่สุดท้ายแผนเกี่ยวดองดังกล่าวก็ไม่สำเร็จ

"พี่กอล์ฟดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้นนะคะ ดูดีขึ้นมากเลย" เธอมองเขาอย่างชื่นชมด้วยความจริงใจ

"คนเรามันก็ต้องมีการพัฒนากันบ้างสิ แต่เธอนี่...ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเลยนะ ขนาดว่าเรียนจบมาทำงานได้เป็นปีแล้ว"

คนที่แทบไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงโดยเฉพาะหุ่นเพรียวบางที่เหมือนจะแบนราบเป็นไม้กระดาน...ทำหน้างง้ำ "เบิ้ลไม่ค่อยแต่งตัวจัดเต็มหน้าแน่นเวลามาทำงาน ไว้พี่กอล์ฟรอดูตอนออกงานคราวหน้าสิ จะสวยหัวจรดเท้าให้ตะลึงไปเลย"

คนฟังยิ้มหมั่นไส้เล็กน้อย "ไว้จะคอยดู"

"ว่าแต่ทำไมวันนี้ถึงมากับผู้หญิงล่ะคะ พี่ปริ๊นซ์ไปไหน" ฟองสกาวออกปากซักอย่างไม่คิดจะเก็บงำความสงสัย

"มันจะไปไหนได้นอกจากทำงานอยู่โรงพยาบาล"

"อ้าว"

"อ้าวอะไร"

"ไม่ได้ทำงานด้วยกันแล้วหรือคะ"

"ทำด้วยกัน แต่คนละหน้าที่ ไม่ได้ตัวติดกันตลอดเวลา ไอ้ปริ๊นซ์มัน

เป็นหมอคาร์ดิโอ*"

"อ้าว"

"อ้าวอะไรอีก"

"ก็...นึกว่าพี่สองคนไม่เคยแยกจากกันเลย" เธอพินิจมองเขาอย่างจับผิดสุดฤทธิ์

"คนเราโตแล้ว ต่างคนต่างมีงานมีการทำ จะมัวมาทำตัวติดกันตลอดเวลาได้เหรอ ไร้สาระ"

"แต่ว่า...วันนี้พี่กอล์ฟมากับผู้หญิง..."

"ชีวิตคนเรามันก็ต้องคบเพื่อนคบฝูง มีเพื่อนร่วมงานหลากหลาย" เขาตอบเลี่ยงๆ

"แต่เมื่อก่อน...ระหว่างพี่กอล์ฟกับพี่ปริ๊นซ์ มันเหมือนไม่มีอะไรจะมาแทรกได้"

"เหรอ ตอนนั้นพี่คงยังเด็ก เลยคิดเรื่องอื่นไม่เป็น"

"แหม เย็นชาจัง อย่าบอกนะว่าเลิกกับพี่ปริ๊นซ์แล้ว" ถามเหมือนจะโกรธแทนคนที่เธอกำลังเอ่ยถึง

"ยังหรอกน่า"

"แล้วผู้หญิง..." ยังคงขนาบเขาไม่ลดละ พลางเหล่มองไปทางสาวสวยที่กำลังเดินชมสินค้าอยู่อีกด้านหนึ่ง

"พี่ก็อยากเปลี่ยนบรรยากาศบ้างสิ ควงแต่ไอ้ปริ๊นซ์ทุกวี่ทุกวันเบื่อตาย"

"พี่กอล์ฟนอกใจแน่เลย!"

"อย่าซี้ซั้วเดา"

"เปลี่ยนใจมาเป็นไบฯ แล้วหรือคะ ผู้ชายก็ได้ผู้หญิงก็ดี..."

"ใช่ พี่เปลี่ยนใจมาเป็นไบฯ แล้ว แต่เธอมีสิทธิ์อะไรมาซักพี่ฮึยายฟอง"

* Cardiologist หมายถึงแพทย์โรคหัวใจและหลอดเลือด

กรนันท์กล่าวฉุนๆ "ถึงพี่จะเบื่อเป็นเกย์ อยากหัดเป็นไบฯ แล้วเธอมาเกี่ยวอะไรด้วย"

"ก็..."

"เจอหน้ากันก็จับผิดเป็นชุด ไม่มีเรื่องอื่นอยากคุยแล้วรึไง"

"เบิ้ลแค่..."

"ไม่พูดด้วยแล้วดีกว่า พี่ไปช่วยเพื่อนเลือกของก่อนนะ ไว้ค่อยเจอกัน" ว่าแล้วเขาก็โบกมือให้และผละไปดื้อๆ

"เดี๋ยวสิคะ" เธอรีบเรียกเอาไว้ "พี่กอล์ฟพอจะมีเวลาว่างวันไหนบ้างไปกินข้าวกันไหม"

เขาหันกลับมา "นี่จะนัดเดต?"

"ค่ะ เลือกเอาวันที่ว่างตรงกันกับพี่ปริ๊นซ์นะ เบิ้ลอยากเจอพี่ปริ๊นซ์ด้วย"

"จะอยากเจอมันทำไม"

"ก็ไม่ได้เจอนานแล้วนี่ คนที่พี่กอล์ฟรักเบิ้ลก็รักด้วย คิดถึงบ้างไม่ได้รึไง"

คนถูกเซ้าซี้ยังคงมีสีหน้าลังเล

"เบิ้ลสัญญาว่าถ้าเจอกันจะไม่ฟ้องว่าวันนี้พี่กอล์ฟแอบควงสาว..."

คนฟังทำหน้าตาชอบกล นิ่งมองสีหน้ารอคอยคำตอบอย่างมีความหวังของเธอชั่วขณะหนึ่ง ก่อนจะออกอาการอ่อนใจแบบครึ่งยิ้มครึ่งบึ้งพลางรับปาก "ตกลง ไว้ได้วันแล้วพี่จะโทรหาอีกที ยังใช้เบอร์เดิมรึเปล่า"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)